

ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 18 FEBRUARI 1982 ¹

Georges Vermaut
tegen Rijksdienst voor werknemerspensioenen
(verzoek om een prejudiciële beslissing,
ingediend door de Arbeidsrechtbank te Luik)

„Sociale zekerheid: pensioenrechten”

Zaak 55/81

Samenvatting

Sociale zekerheid van migrerende werknemers — Ouderdoms- en overlijdensverzekering — Samenstelling van verzekeringstijdvakken — Krachtens wettelijke regeling van een andere Lid-Staat vervulde verzekeringstijdvakken van minder dan één jaar — Inaanmerkingneming — Bevoegde Lid-Staat niet gerechtigd voor die tijdvakken bijdragen te verlangen

(Verordening van de Raad nr. 1408/71, artikel 48, lid 2)

1. Ingevolge artikel 48, lid 2, van verordening nr. 1408/71 moet het ter zake van ouderdomspensioenen bevoegde nationale orgaan, ook indien het recht op pensioen uitsluitend op grond van de nationale wettelijke regeling is verkregen, rekening houden met verzekeringstijdvakken van minder dan een jaar die door de werknemer krachtens de wettelijke regeling van andere Lid-Staten zijn vervuld.
2. Een Lid-Staat is niet gerechtigd van de werknemer betaling te verlangen van de bijdragen voor de in artikel 48 van verordening nr. 1408/71 bedoelde verzekeringstijdvakken die krachtens de wettelijke regeling van andere Lid-Staten zijn vervuld, noch de overmaking van de op die tijdvakken betrekking hebbende bijdragen die eventueel in die Lid-Staten zijn betaald.

In zaak 55/81,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Arbeidsrechtbank te Luik, in het aldaar aanhangig geding tussen

GEORGES VERMAUT

¹ — Procestaal: Frans.

en

RIJKSDIENST VOOR WERKNEMERSPENSIOENEN,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 48 van verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149 van 1971, blz. 2),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: O. Due, kamerpresident, A. Chloros en F. Grévisse, rechters,

advocaat-generaal: P. VerLoren van Themaat
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de schriftelijke opmerkingen van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Georges Vermaut, verzoeker in het hoofdgeding, van Belgische nationaliteit, heeft zijn beroepsactiviteit in hoofdzaak in België uitgeoefend. Hij heeft evenwel gedurende korte tijdvakken, van minder

dan een jaar, gewerkt in het Verenigd Koninkrijk (van 10 december 1937 tot 29 september 1938) en in Duitsland (van 9 januari 1939 tot 27 augustus 1939). In beide laatste gevallen moest hij zijn werk opgeven omdat hij voor het Belgische leger werd opgeroepen en, tenslotte, krijgsgevangen werd gemaakt.

Op verzoekers aanvraag van 7 september 1976 kende de Rijksdienst voor Werknemerspensioenen (RWP) hem overeenkomstig de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 oktober 1967 (Belgisch

Staatsblad van 27 oktober 1967) een pensioen toe van BFR 23 432 met ingang van 1 juni 1977. Voor de berekening van dit bedrag werd uitgegaan van een gewoonlijke en hoofdzakelijke tewerkstelling in de jaren 1936, 1937 en 1947 tot 1950, en een tewerkstelling van minder dan 185 dagen in 1955 en 1956. Bovendien werden drie bijkomende jaren toegerekend krachtens artikel 11 bis van het koninklijk besluit.

De beschikking van de RWP houdt geen rekening met de jaren 1938 en 1939, zodat verzoeker geen recht heeft op de bonusregeling voor de oorlogsjaren 1940-1945, in de zin van het koninklijk besluit van 21 december 1967 (Belgisch Staatsblad van 16 januari 1968).

Artikel 32, § 1, vierde alinea, van dit besluit bepaalt:

„De werknemer welke in die hoedanigheid een arbeid heeft uitgeoefend tijdens de periode begrepen tussen 1 januari 1938 en 31 december 1944, wordt geacht deze arbeid als werknemer onder dezelfde voorwaarden van duur voortgezet te hebben gedurende de ganse periode begrepen tussen de datum waarop zijn tewerkstelling een einde nam en 31 december 1945.”

Bovendien zijn krachtens artikel 34, § 1, van hetzelfde besluit met perioden van tewerkstelling als werknemer gelijkgesteld:

„... de perioden van inactiviteit die het gevolg zijn van een oproeping onder de wapens in dienst van het Belgisch leger ...”

voor zover de belanghebbende als werknemer was tewerkgesteld op het ogenblik van de gebeurtenis naar aanleiding waar-

van gelijkstelling wordt verleend of zich reeds in een met een arbeidsperiode gelijkgestelde inactiviteitsperiode bevond.

Van de beschikking van het RWP stelde Vermaut op 28 juli 1977 beroep in bij de Arbeidsrechtbank te Luik, waarbij hij met name validatie van de jaren 1938 en 1939 vorderde.

De Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz te Düsseldorf en het Department of Health and Social Security lieten de RWP desgevraagd weten dat Vermaut wegens de korte duur van zijn werkzaamheid in respectievelijk Duitsland en het Verenigd Koninkrijk volgens de desbetreffende nationale regeling aldaar geen recht had op pensioen.

Voor de Arbeidsrechtbank te Luik bevestigde de RWP dat volgens verordening nr. 1408/71 met de tijdvakken van minder dan een jaar wel rekening moet worden gehouden voor de verkrijging van het recht op uitkeringen (theoretisch pensioen), maar niet voor de vaststelling van het prorata, en dat derhalve, nu er in België recht op een nationaal pensioen bestaat, die werkzaamheden niet in aanmerking zijn te nemen.

Na conclusie in die zin van de Arbeidsauditeur heeft de Arbeidsrechtbank te Luik de behandeling van de zaak geschorst en het Hof verzocht om een beslissing over de volgende vragen:

„1. Wanneer de duur van de krachtens de wettelijke regeling van een Lid-Staat vervulde verzekeringstijdvakken minder dan een jaar bedraagt, mag het bevoegde orgaan — in casu de RWP — dan deze prestaties buiten beschouwing laten omdat er recht op een nationaal pensioen bestaat, of moet het bevoegde orgaan deze prestaties in aanmerking nemen als waren zij krachtens de wetgeving

van de Staat van dat orgaan verricht (toepassing van artikel 48 van verordening nr. 1408/71)?

II — Schriftelijke opmerkingen ingediend krachtens artikel 20 van 's Hof's Statuut-EEG

2. De Belgische wet eist premiebetaling voor pensioenen die na 1 januari 1977 ingaan. Zo België de litigieuze tijdvakken moet beschouwen als krachtens zijn eigen wettelijke regeling te zijn vervuld, is het dan gerechtigd van verzoeker betaling van premie te verlangen? Kan het overmaking vragen van de in de Bondsrepubliek Duitsland en het Verenigd Koninkrijk betaalde premies, of moet het de litigieuze tijdvakken in aanmerking nemen zonder iets van verzoeker, de Bondsrepubliek of het Verenigd Koninkrijk te kunnen verlangen?"

Verzoeker in het hoofdgeding bepaalt zich ertoe zijn instemming te betuigen met het door de rechtbank gegeven feitenrelaas, en wijst erop dat „les échanges respectivement anglais et allemand ont payé leurs assurances sociales à la Belgique” (sic).

De *Rijksdienst voor Werknemerspensionen* (RWP) geeft vooreerst zijn visie op de uitlegging van artikel 48 van verordening nr. 1408/71. Blijkens de opmerkingen van de Commissie en de conclusie van de advocaat-generaal in zaak 49/75 (Borella, *Jurispr.* 1975, blz. 1461) moet artikel 48, lid 1 eng worden uitgelegd wanneer een staat zich van zijn verplichtingen wil kwijten.

De verwijzingsbeschikking is op 11 maart 1981 ter griffie van het Hof ingeschreven. Krachtens artikel 20 van 's Hof's Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door verzoeker in het hoofdgeding; de RWP, vertegenwoordigd door zijn administrateur-generaal R. Masyn; de regering van het Verenigd Koninkrijk, vertegenwoordigd door G. Dagtoglou van het Treasury Solicitor's Department; en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Amphoux als gemachtigde.

Dat geldt echter niet voor de leden 2 en 3. Het gebruik van het woord „andere” vóór „betrokken Lid-Staten” doet uitkomen dat de leden 2, en 3 van artikel 48 gelden voor alle staten die een beroep kunnen doen op het eerste lid, omdat verzekeringstijdvakken van minder dan één jaar geen recht op uitkering doen ontstaan. De RWP verwijst hiertoe naar de toelichting op het voorstel tot wijziging van verordening nr. 3, door de Commissie op 11 januari 1966 aan de Raad toegezonden (PB van 1966, blz. 3333).

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, bij beschikking van 16 september 1981 besloten de zaak krachtens artikel 95 van het Reglement voor de procesvoering naar de Tweede kamer te verwijzen en zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Volgens deze redenering moest de Belgische Staat voor het recht op pensioen (theoretisch bedrag) overeenkomstig artikel 48, lid 2, rekening houden met de in de andere Lid-Staten vervulde tijdvakken van verzekering, maar deze berekeningswijze heeft geen enkel gevolg voor de

feitelijk aan betrokkene toe te kennen uitkering. De berekening pro rata temporis heeft slechts zin indien de tijdvakken van verzekering tot uiting komen in de teller en de noemer van de breuk. Aan gezien Vermaut buiten België geen enkel in aanmerking te nemen tijdvak van verzekering heeft vervuld, is het, mathematisch gezien, voor het Belgische orgaan onmogelijk een pro-rata te berekenen, en is artikel 48, lid 2, bijgevolg niet van toepassing.

Wat artikel 48, lid 3, betreft, meent de RWP dat dit slechts van toepassing is wanneer een werknemer onder alle wettelijke regelingen die op hem van toepassing zijn geweest, tijdvakken van minder dan één jaar heeft vervuld, en krachtens die wettelijke regelingen geen enkel recht is verworven voor elk van die tijdvakken afzonderlijk. Voor Lid-Staten die op grond van hun eigen wetgeving uitkeringen toekennen, geldt deze bepaling dus niet.

De RWP geeft in overweging, de eerste vraag te beantwoorden als volgt:

„Artikel 48, lid 3, van verordening nr. 1408/71 is niet van toepassing op Lid-Staten die louter op grond van hun eigen wetgeving een recht op uitkeringen toekennen.”

Voor het overige meent hij dat de tweede vraag niet van belang is voor de onderhavige zaak.

De regering van het Verenigd Koninkrijk heeft slechts opmerkingen over de tweede prejudiciële vraag, betreffende de overmaking van bijdragen tussen Lid-Staten in het geval dat een Lid-Staat krachtens artikel 48 van verordening nr.

1408/71 verplicht is in een andere Lid-Staat vervulde verzekeringstijdvakken van minder dan één jaar in aanmerking te nemen. De Britse regering stelt daarentrent, dat geen enkele gemeenschapsbepaling verlangt dat bijdragen die krachtens de wetgeving van een Lid-Staat regelmatig zijn betaald, aan een andere Lid-Staat worden overgemaakt. Een dergelijke overmaking is juridisch noch logisch gerechtvaardigd en is zeker niet noodzakelijk voor het in artikel 51 EEG-Verdrag beoogde vrije verkeer van werknemers. Niet alleen ontbreekt een uitdrukkelijke en duidelijke bepaling desbetreffend, maar een dergelijke verplichting kan ook nergens uit worden afgeleid. In casu zou die verplichting trouwens praktisch niet uitvoerbaar zijn, wegens de korte duur van het verzekeringstijdvak, het ontbreken van nauwkeurige gegevens en van een grondslag voor de berekening van de over te maken bijdragen.

Tenslotte is de Britse regering van mening dat het betrokken artikel uitwerking heeft en moet hebben zonder dat daartoe een financiële regeling is vereist. Bovendien gaat het, zoals in casu, per geval niet om grote bedragen, waartegenover de administratieve kosten van de overmaking onevenredig hoog zouden zijn. De enige oplossing die met een zinnig en economisch beheer in overeenstemming is te brengen, bestaat erin de kosten van de toepassing van artikel 48 ten laste te laten van het land dat het artikel toepast, omdat uiteindelijk geen enkele Lid-Staat erbij wint of verliest.

De Commissie merkt vooraf op, dat de problematiek in de onderhavige zaak twee aspecten vertoont:

- 1) het in aanmerking nemen van buitenlandse tijdvakken voor de bonusregeling voor militaire dienst of krijgsges-

vangenschap, in de zin van artikel 13, lid 2, sub d, van verordening nr. 1408/71; en

- 2) het in aanmerking nemen van buitenlandse tijdvakken voor de berekening van het pensioen; alleen hierover gaan de aan het Hof gestelde prejudiciële vragen, die enkel betrekking hebben op de uitlegging van artikel 48 van voornoemde verordening.

Betreffende het eerste aspect is de Commissie van mening, dat de RWP bij een juiste toepassing van artikel 13, lid 2, sub d, rekening had moeten houden met de door Vermaut in Groot-Brittannië en Duitsland vervulde tijdvakken van verzekering, alsof het onder de Belgische wetgeving vervulde tijdvakken betrof.

Met betrekking tot het tweede aspect meent de Commissie dat de onderhavige casuspositie onder de leden 1 en 2 van artikel 48 van verordening nr. 1408/71 valt. Zo de organen van de Lid-Staten waar verzekeringstijdvakken van korte duur zijn vervuld, ingevolge lid 1 geen verplichtingen hebben, dan zijn de andere Lid-Staten (in casu België) ingevolge lid 2 verplicht bij de toepassing van artikel 46 die tijdvakken in aanmerking te nemen. Lid 3 is voor de oplossing van dit probleem van geen belang: deze bepaling is enkel van toepassing in het zeer uitzonderlijke geval dat alle door de werknemer krachtens de verschillende wettelijke regelingen vervulde verzekeringstijdvakken minder dan één jaar bedragen en ingevolge artikel 48, lid 1, geen enkele instelling verplichtingen tegenover de betrokkene heeft.

Uit het doel en de bewoordingen van artikel 48 blijkt duidelijk dat de verplich-

ting om buitenlandse tijdvakken van minder dan één jaar in aanmerking te nemen, niet alleen geldt ten aanzien van de verkrijging, het behoud en het herstel van het recht op uitkeringen, maar ook voor de vaststelling van de uitkeringen door de betrokken Lid-Staten, en met name voor de berekening van het theoretisch bedrag in de zin van artikel 46, lid 2. Het Belgische pensioen van de betrokkene moet worden berekend overeenkomstig dit laatste artikel juncto artikel 48 van verordening nr. 1408/71.

Met betrekking tot de tweede vraag geeft de Commissie toe dat verordening nr. 1408/71 niets zegt over de betaling van de bijdragen voor de tijdvakken van verzekering die recht geven op uitkeringen. Maar het is in elk geval uitgesloten dat de Staat de toekenning van uitkeringen waartoe zij krachtens de verordening verplicht is, afhankelijk stelt van niet voorziene bijkomende voorwaarden. En zeker mag de Staat die de uitkeringen moet doen, de betaling van het deel ervan dat betrekking heeft op de buitenlandse tijdvakken, niet doen afhangen van de overmaking, door de organen van de Lid-Staten waar die tijdvakken zijn vervuld, van de bijdragen die voor bedoelde tijdvakken zijn betaald. Deze oplossing is volgens de Commissie gebaseerd op het beginsel van algemene wederkerigheid en ingegeven door het streven naar vereenvoudiging.

De Commissie geeft in overweging, de vragen van de Arbeidsrechtbank te beantwoorden als volgt:

- „1. Het bevoegde orgaan moet ingevolge artikel 48, lid 2, van verordening (EEG) nr. 1408/71 voor de berekening van het in artikel 46, lid 2, sub a, van die verordening bedoelde theoretisch bedrag van de uitkering rekening houden met alle door de werknemer vervulde tijdvakken van verzekering, ook wanneer de be-

trokkene louter op grond van de nationale wetgeving van dat orgaan recht op een pensioen heeft.

2. Het bevoegde orgaan moet de verzekeringstijdvakken van minder dan één jaar, die regelmatig zijn vervuld op het grondgebied van andere Lid-Staten, beschouwen als waren het tijdvakken die voldoen aan door zijn nationale wetgeving gestelde eisen om ter vaststelling van het pensioen van de betrokkene in aanmerking te worden genomen.
3. Het coördinatiestelsel van de verordeningen (EEG) nrs. 1408/71 en 574/72 bevat geen voorschriften

voor het overmaken van premies tussen Lid-Staten."

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 22 oktober 1981 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door de RWP, vertegenwoordigd door J. Peltot, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Amphoux als gemachtigde.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 17 december 1981 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij beschikking van 25 februari 1981, ingekomen ten Hove op 11 maart daaropvolgende, heeft de Arbeidsrechtbank te Luik, Zevende kamer, krachtens artikel 177 EEG-Verdrag twee prejudiciële vragen gesteld over de uitlegging van verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149 van 1971).
- 2 Deze vragen zijn gerezen naar aanleiding van een geschil over de weigering van de Rijksdienst voor Werknemerspensiolen (RWP), een Belgische sociale-zekerheidsinstelling, om bij de vaststelling van een ouderdomspensioen rekening te houden met in andere Lid-Staten dan België vervulde tijdvakken van tewerkstelling van minder dan één jaar, tengevolge waarvan de pensioengerechtigde niet in aanmerking kwam voor de door de Belgische wetgeving voorziene bonusregeling voor de oorlogsjaren 1940-1945.

- 3 Het recht op ouderdomspensioen werd de betrokkene uitsluitend toegekend op grond van zijn in België vervulde tijdvakken van verzekering, die op zich volstaan om hem dat recht te geven. Er werd dus geen rekening gehouden met het feit dat de betrokkene in 1938 tien maanden in Londen en in 1939 acht maanden in Heidelberg had gewerkt, en aldaar bijdragen had betaald, en dat hij zijn werk telkens had opgegeven wegens zijn oproeping voor het Belgische leger.
- 4 Voor de nationale rechter baseerde de betrokkene zijn beroep op artikel 48 van verordening nr. 1408/71, dat bepaalt hoe tijdvakken van verzekering van minder dan één jaar in aanmerking moeten worden genomen.
- 5 Volgens de RWP moesten de tijdvakken van minder dan één jaar wel in aanmerking worden genomen voor het verkrijgen van het recht op pensioen, doch niet voor de vaststelling van het prorata. Nu er in België recht op het nationale pensioen bestond, zou er geen rekening behoeven te worden gehouden met tijdvakken van werkzaamheid van minder dan één jaar, die in andere Lid-Statens waren vervuld.
- 6 Anderzijds hebben de verzekeringsorganen van het Verenigd Koninkrijk en van de Bondsrepubliek Duitsland verklaard dat aldaar wegens de korte tijd dat verzoeker bijdragen had betaald, geen recht op een pensioen was verkregen.
- 7 Om dit geschil te kunnen beslechten heeft de Arbeidsrechtbank de volgende prejudiciële vragen gesteld:
 - „1. Wanneer de duur van de krachtens de wettelijke regeling van een Lid-Staat vervulde verzekeringstijdvakken minder dan een jaar bedraagt, mag het bevoegde orgaan — in casu de RWP — dan deze prestaties buiten beschouwing laten omdat er recht op een nationaal pensioen bestaat, of moet het bevoegde orgaan deze prestaties in aanmerking nemen als waren zij krachtens de wetgeving van de Staat van dat orgaan verricht (toepassing van artikel 48 van verordening nr. 1408/71)?
 2. De Belgische wet eist premiebetaling voor pensioenen die na 1 januari 1977 ingaan. Zo België de litigieuze tijdvakken moet beschouwen als krachtens zijn eigen wettelijke regeling te zijn vervuld, is het dan gerecht-

tigd van verzoeker betaling van premie te verlangen? Kan het overmaking vragen van de in de Bondsrepubliek Duitsland en het Verenigd Koninkrijk betaalde premies, of moet het de litigieuze tijdvakken in aanmerking nemen zonder iets van verzoeker, de Bondsrepubliek of het Verenigd Koninkrijk te kunnen verlangen?"

De eerste vraag

- 8 Met de eerste vraag wenst de Arbeidsrechtbank te Luik te vernemen, of het Belgische orgaan dat bevoegd is terzake van ouderdomspensioen, verzekeringstijdvakken van minder dan één jaar in aanmerking moet nemen, die vervuld zijn krachtens de wettelijke regeling van twee andere Lid-Staten waarin die tijdvakken geen recht op uitkeringen geven, dan wel of dat orgaan een pensioen kan toekennen louter op grond van de Belgische wettelijke regeling, zonder de in die twee staten vervulde verzekeringstijdvakken in aanmerking te nemen.
- 9 Volgens artikel 48, lid 1, van verordening nr. 1408/71 zijn de Lid-Staten niet verplicht de krachtens hun wettelijke regeling vervulde tijdvakken van verzekering van minder dan één jaar in aanmerking te nemen indien, uitsluitend rekening houdende met deze tijdvakken, geen enkel recht op uitkeringen krachtens die wettelijke regeling bestaat.
- 10 Daarentegen moet volgens lid 2 van hetzelfde artikel het bevoegde orgaan van elk der andere betrokken Lid-Staten wel rekening houden met de in lid 1 bedoelde tijdvakken „voor de toepassing van artikel 46, lid 2, met uitzondering van het bepaalde sub b” betreffende de vaststelling van het werkelijke uitkeringsbedrag met behulp van de pro-rataregel.
- 11 Uit deze bepalingen, in hun onderling verband gelezen, blijkt duidelijk dat het bevoegde orgaan van een Lid-Staat, in casu de RWP, het theoretische pensioenbedrag dient te berekenen overeenkomstig zijn nationale wettelijke regeling (artikel 46, lid 1), op grond van de tijdvakken van verzekering die zowel in de betrokken staat als in de andere Lid-Staten zijn vervuld (artikel 48, lid 2), met uitsluiting van elke pro-rataberekening.

- 12 Mitsdien moet op de eerste vraag worden geantwoord, dat ingevolge artikel 48, lid 2, van verordening nr. 1408/71 het ter zake van ouderdomspensioenen bevoegde nationale orgaan, ook indien het recht op pensioen uitsluitend op grond van de nationale wettelijke regeling is verkregen, rekening moet houden met verzekeringstijdvakken van minder dan één jaar die door de werknemer krachtens de wettelijke regeling van andere Lid-Staten zijn vervuld.

De tweede vraag

- 13 Met de tweede vraag wenst de Arbeidsrechtbank te Luik te vernemen, of een Lid-Staat waarvan de nationale wettelijke regeling de toekenning van een pensioen afhankelijk stelt van de voorwaarde dat bijdragen zijn betaald, gerechtigd is van de werknemer betaling te verlangen van bijdragen voor de in artikel 48 van verordening nr. 1408/71 bedoelde verzekeringstijdvakken die krachtens de wettelijke regeling van andere Lid-Staten zijn vervuld, dan wel overmaking van de bijdragen voor die tijdvakken, die eventueel in die Lid-Staten zijn betaald.
- 14 Verordening nr. 1408/71 zegt niets over de betaling van bijdragen voor de betrokken verzekeringstijdvakken door de werknemer. De betrokken verordening wil bereiken dat de eruit voortvloeiende verplichtingen tegenover de migrerende werknemers in alle Lid-Staten op dezelfde wijze worden nagekomen. Het opleggen van bijkomende voorwaarden, zoals de betaling van bijdragen door de betrokkene, zou dus in strijd zijn met het stelsel van de verordening en zou kunnen leiden tot ongelijke behandeling van de rechthebbers in de verschillende Lid-Staten.
- 15 De overmaking van bijdragen die in andere Lid-Staten zijn betaald, wordt evenmin door genoemde verordening voorzien. Een dergelijke overmaking zou eveneens in strijd zijn met het stelsel van de verordening, die om der wille van de eenvoud ervan uitgaat, dat de betrekkelijk geringe lasten die op de betrokken organen van de Lid-Staten komen te drukken doordat zij bij de vaststelling van de door hen toegekende pensioenen rekening moeten houden met de verzekeringstijdvakken van minder dan één jaar, die krachtens de wettelijke regeling van andere Lid-Staten zijn vervuld, forfaitair worden gecompenseerd en niet de instelling rechtvaardigen van een stelsel waaronder de op die korte tijdvakken betrekking hebbende bijdragen door de organen der Lid-Staten aan elkaar zouden worden overgemaakt. Het is dan

ook onaanvaardbaar dat via de uitlegging van een tekst die op dat punt zwijgt, bijkomende voorwaarden zouden worden ingevoerd.

- 16 Mitsdien moet op de tweede vraag van de nationale rechter worden geantwoord, dat een Lid-Staat niet gerechtigd is van de werknemer betaling te verlangen van de bijdragen voor de in artikel 48 van verordening nr. 1408/71 bedoelde verzekeringstijdvakken die krachtens de wettelijke regeling van andere Lid-Staten zijn vervuld, noch de overmaking van de op die tijdvakken betrekking hebbende bijdragen die eventueel in die Lid-Staten zijn betaald.

Kosten

- 17 De kosten door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

uitspraak doende op de door de Arbeidsrechtbank te Luik bij beschikking van 25 februari 1981 gestelde vragen, verklaart voor recht:

1. Ingevolge artikel 48, lid 2, van verordening nr. 1408/71 moet het ter zake van ouderdomspensioenen bevoegde nationale orgaan, ook indien het recht op pensioen uitsluitend op grond van de nationale wettelijke regeling is verkregen, rekening houden met verzekeringstijdvakken van minder dan één jaar die door de werknemer krachtens de wettelijke regeling van andere Lid-Staten zijn vervuld.
2. Een Lid-Staat is niet gerechtigd van de werknemer betaling te verlangen van de bijdragen voor de in artikel 48 van verordening nr. 1408/71 bedoelde verzekeringstijdvakken die krachtens de wettelijke

regeling van andere Lid-Staten zijn vervuld, noch de overmaking van de op die tijdvakken betrekking hebbende bijdragen die eventueel in die Lid-Staten zijn betaald.

Due

Chloros

Grévisse

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 18 februari 1982.

De griffier

De president van de Tweede kamer

voor deze

H. A. Rühl

O. Due

Hoofdadministrateur

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL
P. VERLOREN VAN THEMAAT
VAN 17 DECEMBER 1981

*Mijnheer de president,
mijne heren rechters,*

In de zaak 55/81 zou ik in hoofdzaak het illustere voorbeeld van advocaat-generaal Warner in de zaak 69/79, Jordens-Vosters/Bedrijfsvereniging voor de Leder- en Lederverwerkende Industrie (Jurispr. 1980, blz. 88) willen volgen. In beginsel onderschrijf ik in de onderhavige zaak eveneens zo volkomen de opmerkingen van de Commissie, dat ik ermee kan volstaan ze tot de mijne te maken. De vragen die de Arbeidsrechtbank (Zevende kamer) in Luik aan het Hof heeft gesteld, dienen naar mijn oordeel dan ook te worden beantwoord als door de Commissie in deze zaak voorgesteld.

Ik voeg hieraan slechts toe, dat het Office national des pensions pour travail-

leurs salariés (ONPTS) tijdens de mondelinge behandeling de juistheid van de opmerkingen van de Commissie met betrekking tot het belang van de werkperiodes in het buitenland voor de toepassing van artikel 13, §2, letter d) van verordening nr. 1408/71 (memorie blz. 6-7) heeft erkend.

De door dit artikel in combinatie met de Belgische wetgeving terzake voor de periode van militaire dienst en krijgsgevangenschap voorziene bonusregeling heeft inmiddels reeds tot verhoging van het pensioen van de heer Vermaut geleid. De vragen van de Arbeidsrechtbank hadden echter niet op dit punt betrekking. Het zonder voorwerp geraakt zijn van dit aanvankelijke geschilpunt behoeft dus geen gevolgen te hebben voor de door de Commissie voorgestelde en door mij overgenomen formulering van de antwoorden op de gestelde vragen.